

Lidské právo

Nyní velmi rád bych pěl
o svobodě našich těl.
Jako rána ze sta děl
zazní teď můj velký žel.

Vzpomínám, co muž kdy směl.
Nejspíš všechno, co kdy chtěl,
mohl říct a už to měl.
Nepoznal hnilobu cel.

Jen ho k celibátu nuť,
ukájí se, když má chuť.
Že své „děti“ vrhne však
do peřiny na povlak,
nespatří snad boží zrak.
Leč když žena činí tak,
zahalí ji temný mrak.
Přes to nejede již vlak.

Proč když „dítě“ pustí ven,
kritika se strhne jen?
Když ale ti vládci země
zlikvidují svoje sémě,
život poplácá je jemně.
Zloba se teď vzdouvá ve mně,
naš svět působí tak temně.

Za co jsou jen poníženy
společností všechny ženy?
Chtějí velet tělu svému,
v pohodlí a bez problému.

Když dělají, co je těší,
údajně tak silně hřeší.
Pokud na ně sáhne muž,
v pořádku je všechno už.

Svět je řízen plně pány,
proto jsme tak moc naštvaný!
Nespravedlivé to jest.
Feminismu všechna čest.

Za svobodou budu stát,
nehodlám se nikdy vzdát.
Ač nám nepomůže stát,
už nás nebudou moct štvát.
Práva nám nebudou brát.
Zničíme patriarchát!

Nechť si každá žena volí,
zda potratí, zda se holí.
Bránit tomu není zdrávo.
Interrupce – lidské právo!